

Când lumea întreagă este în derută, pe cine mai poate să mire faptul că tot mai mulți indivizi o iau razna: ici atacuri teroriste sinucigașe, așa ca recentul masacru de pe aeroportul Domodedovo din Moscova, dincolo (mai exact în Tunisia și Egipt) revolte de mari proporții, care nu se știe când și ce fel de avantaje vor rodi, însă până una-alta ele au creat țărilor în cauză o grămadă de probleme și pagube; într-un loc copiii merg înarmați la școală, unde prin împușcarea dascălilor și colegilor demonstrează negru pe alb că-s contaminați până-n măduva oaselor de absurdul politicilor tot mai agresive și de realul cruzimii tot mai consistente din raporturile interumane, în timp ce în alte locuri de pe glob se moare pe capete ba de foame, ba de epidemii, ba de cataclisme a căror forță nimicitoare ne fac să privim urgiile abătute asupra Sodomei și Gomorei ca pe niște bieți copii de țăță... Dar asta-i lumea pe care ne-am dorit-o, cea mai bună dintre toate lumile posibile, ar repeta-o cu ironie Voltaire – o lume a demagogiei și minciunii, a opulenței și sărăciei, a plictiselii de prea mult belșug și a disperării de prea mult rău, a asimetriei și inechității, a democrației celor fără scrupule și a libertății celor fără inimă, și asta-i civilizația în fața căreia ne extaziem și de la care așteptăm cu toții adevărate miracole puse în slujba prosperității și a binelui general – o civilizație a consumului pe rupe, a comodității și confortului.

În fond – ca să-l parafralez pe gânditorul danez Søren Kirkegaard, care susținea la vremea lui că-i indispensabil dar și imposibil să fii creștin – lumea ultramodernă și ultratehnicizată în care viețuim are o nevoie imperioasă de tot mai mulți oameni buni, drepti și cinstiți, dar această năzuință profund umană se dovedește cu neputință atâta vreme cât relațiile dintre indivizi, comunități și state admit să se călăuzească după legile forței și ale bunului plac.

Iar România, în mult mai mare măsură ca alte state, este tărâmul derutei, întrucât după atrocele experiment bolșevic, în cei 21 de ani scurși de la Decembriadă, pe aceste meleaguri îndelung jinduite de străinii hrăpăreți și acum stoarse de vlagă prin democratica străduință a românilor postdecembriști, s-au derulat noi și noi experimente, de la încercările de edificare a unei democrații originale și până la totala năruire a fundamentelor românismului ce-și prelungește agonia în implorările anacronice ale imnului național și în declarațiile răsuflăte ale diverșilor potențați, pentru ca azi, când majoritatea românilor sunt năcuți cu totul de vârtejul reformelor fără capăt și de hăul fără fund al crizelor de toate culorile și calibrele, țara să se simtă rușinată că laptele i-a secăt și ea nu-și mai poate hrăni fiii.

Și când te gândești că în perioada interbelică, cu mijloacele mai rudimentare de-atunci, România era pe bună dreptate considerată grâнарul Europei!

Azi, când cererea de produse agroalimentare este tot mai mare, iar cea de produse ecologice de-a dreptul uriașă, România lasă în paragină milioane de hectare de pământ bun de uns pe pâine, înglodându-se în datorii externe pentru a putea cumpăra circa 80% din necesarul de alimente pentru populație.

Dar nu, să nu ne închipuim că asupra României planează vreo fatalitate, când în definitiv totul se reduce la proasta gospodărire a resurselor naționale, fapt cu prisosință dovedit de modul scandalos cum s-au făcut multe dintre privatizări, precum și de mătrășirea celorlalte bogății ale solului (păduri, livezi) și subsolului.

Iar pământul nostru este terfelit și lăsat de izbeliște taman acumă când se știe prea bine (îndeosebi după intrarea României în Uniunea Europeană) că el ar trebui – din cel puțin două motive esențiale - exploatat cu maximă atenție, dăruire și eficiență:

1) Pământul și ideile (cantitatea de materie cenușie judicios utilizată) reprezintă cele două linii pe care o țară cu o guvernare înțeleaptă rulează neconținut înspre mai bine și prosperitate. Dar dacă pământul românesc nu produce nici măcar alimentele de bază, necum să asigure însemnate disponibilități pentru export (astfel România sărăcind de la un an la altul), absolvenții români cei mai bine pregătiți sunt racolați de guvernele și companiile occidentale, așa încât ideile lor contribuie la îmbogățirea celor bogați și la sărăcirea României, nu doar prin privarea economiei naționale de prestația lor dinamizatoare, ci și prin cheltuielile suportate de stat cu pregătirea lor profesională;

2) Fiecare țară, îndeosebi țările din Uniunea Europeană, caută să-și identifice și să-și pună în valoare ansamblul avantajelor sale absolute și al celor relative. Ori, e de la sine înțeles pentru oricine că relieful cu clima și rețeaua hidrografică, prin extensie pământul așa cum ni l-a dat Creatorul, constituie avantajul nostru absolut de prim rang, în pofida silinței românilor bolșevici și postdecembriști de a-l murdări și terfeli.

(Un străin spunea cândva cu o tristețe impregnată de umor: "Aveți o țară atât de frumoasă și bogată, încât nu puteți să o distrugeți oricât vă străduiți...")

P.S. Că nu ne producem necesarul de alimente este cât se poate de nesănătos pentru bugetul țării. Dar doctorul Coriolan Dragomir, un împătimit al medicinei naturiste, mi-a pus la dispoziție o listă cu efectele benefice ale consumului sistematic de cereale asupra sănătății cetățenilor.

Astfel,

grâul

este indicat în afecțiunile cronice, hepatice, degenerative, neurologice, digestive, precum și pentru tratarea impotenței, sterilității și a unor paralizii.

Orzul

are rol de tonic general: tonic cardiac, tonic al sistemului nervos, hipotensor și reglator al tensiunii cardiace, precum și rol de stimulent digestiv, stimulent al creșterii, al potenței sexuale și în diverse afecțiuni pulmonare, respectiv rol de drenor hepatic și antiinflamator.

Mirarea doctorului Dragomir (și a mea deopotrivă) este că în zilele noastre aproape că nu se mai cultivă

meiul, hrișca, ovăzul și secara

, când consumul lor de zi cu zi contribuie la prevenirea bolilor de rinichi, a cancerului, surmenajului și asteniei (meiul), la întărirea memoriei și prevenirea accidentelor vasculare (hrișca), la tratarea cancerului (renumitul

suc de ovăz verde

), diabetului și gutei, respectiv la eliminarea nisipului renal și pentru tratarea unor afecțiuni gastrice, hepatice și pulmonare (

ovăzul)

, precum și pentru tratarea aterosclerozei, bolilor vasculare, amigdalitei, anginei, hemoroizilor și herniei (

secara

).

AUTOR: George Petrovai

www.sighet-online.ro